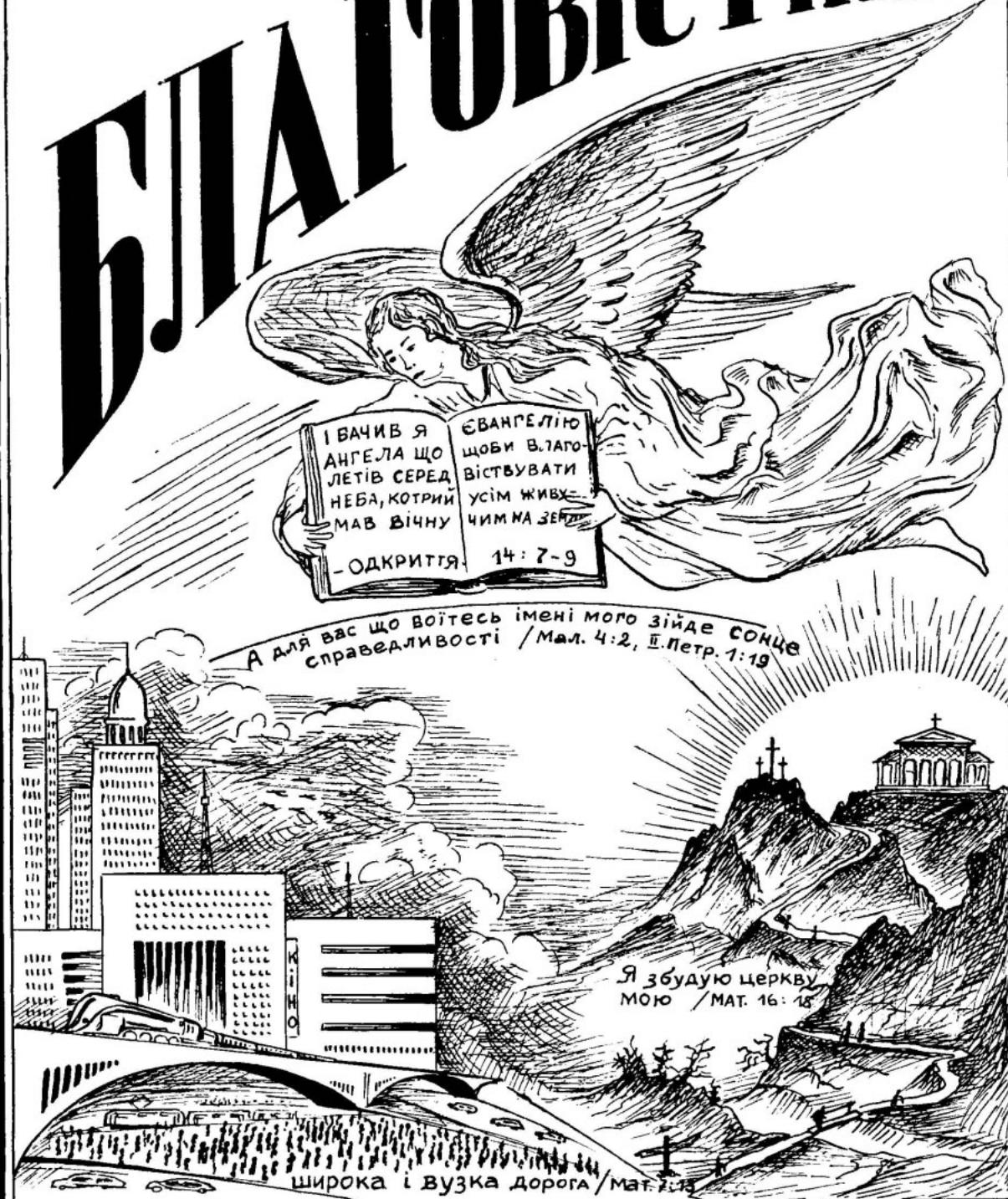

БЛАГОВІСТНИК

А для вас що воїтесь імені моєго зійде сонце
справедливості /Мал. 4:2, І.Петр. 1:19

Я збудую церкву
мою /МАТ. 16: 18

широка і вузка дорога /МАТ. 7:13

ч 1-2

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС РІК 1951
присвячений поширенню Христової науки.

The Evangelist

Romans 1:16

UKRAINIAN CHRISTIAN PERIODICAL

Published by

the Slavic Mission of the Methodist Church

Edited by the Editorial Committee

Dr. K. NAJDER, Chairman

Rev. G. Goral, Treasurer

Rev. J. ALEKSANDRUK, Secretary

Subscription: Yearly—\$3.00; Half-yearly—\$1.50

Благовісник

Римлян 1:16

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПІС

Видає

Слов'янська Місія Церкви Методистичної

Редактує Редакційний Комітет:

д-р К. НАЙДЕР, Предсідатель

п. Г. ГУРАЛЬ, Скарбник

п. І. АЛЕКСАНДРУК, Секретар

Передплата: Річно — \$3.00; Піврічно — \$1.50

Адрес Редакції:

"The Evangelist," 551 N. 5th Street, Philadelphia 23, Pa., USA. — Telephone: MA 7-3497.
На цю адресу просимо надсилати Ваше листування та матеріали.

No. 1-2.

January-February, 1951—Січень-Лютий 1951 р.

Ч. 1-2.

Від Редакції

Дорогі у Христі Браття, Сестри і Друзі!

В турботах та піклуванню про духовне своє піднесення за словом Божим висловлювались не раз щирі бажання, щоб мати нам свого християнсько-місійного часопису. З свого боку й ми довгий час так само старались, щоб здійснилась ця наша спільна свята мрія; коли з рештою з волі Божої випускається перше число нашого часопису "Благовісник."

В місійній праці, в сіянню доброго зерна слова Божого, завжди була скрізь велика потреба, але в часи тяжких переживань та зокрема за обставин нашого сучасного життя в умовах розорошення та бездомства нашого народу — шукання правдивого шляху, котрий провадить до пізнання правди Божої для спасення та втішення — відчувається найгостріше.

В цій великій й надзвичайній справі люди можуть зародити собі лише спільними зусиллями, взаємодопомогою та щирим підтриманням одне одного, твердо й завжди пам'ятуючи, що найгірший ворог нашого життя й щастя — це розділення, незгода, свавілля та безладдя. Давня приказка говорить "Дружній отарі вовк не страшний." Коли ми справді будемо дружньою отарою Христовою, й Пастирем нашим будемо мати Учителя Ісуса, щоб слухатись тільки Його голосу, навчатись лише з Його спасених слів,—ніякий

звір не може такій отарі нічим пошкодити, навіть й близько не сміє він підійти (Яков 4:7, 8).

Мета нашого часопису — донести добру вість, як колись апостоли Христові, до домівок та сердець. "Горе мені, каже ап. Павло, коли я не благовіствую." А він невтомно проповідував Ісуса Христа і усно і численними своїми посланнями, навчаючи й нас "наслідувати йому, як він наслідує Христа." Апостоли Христові були подібні до нас люди, їх вони на власнім досвіді земного життя перевідчичились, яке то є щастя для людини — піznати Христа, як свого спасителя, жити Ним і проповідувати Його дивну Науку душам страждучим та обтяженим гріхами.

Весь світ сьогодні нудиться й конає, як неприкаяний, через те, що не пізнає Бога, що не живе Істиною Христа та не хоче зrozуміти благодійних законів неба. Великі струси поміж народами нашої землі, неспокій, відсутність згоди та братерства поміж державами та окремими особами, — все це красномовно свідчить, що люди блукають в темряві гріха, не бачуть Світла Христа, залишаються добровільно глухими до голосу слова Спасителя: "Прийдіть до Мене... від Мене навчіться, і Я дам спокій вашим змученим душам" (Мат. 11:28-30).

Але шляхи спасення нашого давно відомі; про них ясно говориться в слові Божому. А

слово Боже нині кожному приступне, і хто широ та відверто хоче врятувати своє життя від вічної загибелі, — той легко знайде в Святому Писанні золоті слова порятунку, бо сказано зрозуміло для кожного: "...І буде, що кожен, хто покличе ім'я Господне — спасеться" (Дії 2:21). Не можна відкладати надалі справу свого спасення, бо час давно вже настав, день наблизився; порятунок кожного є в його власних руках. Необачно й нерозсудливо робить той, хто залишається байдужим до голосу Божого, який чуємо в словах Писання, який кличе до пізнання Бога та Його Правди святої.

Хай Господь Милосердий допоможе всім нам, як видавцям, так і тим, хто читає та підтримує цей часопис, молитвами та матеріально, зберігати його в християнській суворости та чистоті, щоб за допомогою його стати не лише благовістуючим слово Боже, але й виконуючими його, бо Божествений Учитель наш, бажаючи нам щастя та життя вічного, говорить: "Коли любите Мене, додержуйте Моїх заповідів" (Ів. 14:15).

Мое побажання Часопису

"Благовіснику," любий часописе наш!
Неси людям вістку, як Спаситель спас
Грішних, що приходять до слова Йсго,
Де можуть позбутись гріха свійого.

В далекій чужині довго ми томились,
Від горя стогнали, терпіли, молились,
Щоб тебе післав нам на нашу пораду,
Шо Господь дає всім найлучшу ві раду.

Во ім'я Господне завітай в табори,
До знатніх, убогих, кого тисне горе,
До кожної хати, під кожну стріху,
Розбий всі сумніви, вливай свою втіху.

Скажи: "не забудьте, про Того, Хто любить
І живу надію в душах людських будить;
Що скінчиться горе, минеться недоля,
І знов усміхнеться нам кращая доля."

"Благовісник," любий часописе наш!
Неси людям вістку, що Спаситель спас
Усіх тих, що хочуть мирно в любові жити
І тим волю Божу на землі творити.

Г. ГУРАЛЬ

Acknowledgment

I am very happy that I have the possibility to express my thanks in the first number of the magazine "the Evangelist," that is the organ of the press of the Slavic Mission of the Methodist Church, I can express my thanks to the Lord and to the Methodist Church in the United States of America for their rendered assistance for the Slavic preachers, who can conduct the spiritual work among the Slavic people.

I express my thanks to the secretary of M. C. O. R. Dr. Gaither Warfield who has helped very much for the beginning to conduct the work among the Slavic people.

I express my best thanks to the secretary of Board of Missions and Church Extension of the Methodist Church Dr. Hutchinson for his rendered assistance for the Slavic people and his Christian love to the Slavic people to conduct the spiritual work among the Slavic people.

I express my thanks to the executive secretary Dr. W. Leppert.

I express my best thanks to the Sup. Rev. James A. Simons for his render assistance by the preaching house, the office and the editorial office.

Help you all the Lord for your good Christian work, for your rendered assistance for the sake of the Lord's work among the Slavic people.

Yours sincerely,
Sup. of the Slavic Mission
of the Methodist Church
Dr. K. NAJDER

Наша заувага

Часопис наш, "Благовісник," виходить першим числом на новій для багатьох з нас землі нашого осідку, де ми розпочинаємо засновувати своє життя.

Наше ширше бажання всіляко допомогти нашим людям в умовах незакінченого ще скитання. І ми хотіли б також і виданням свого часопису бути корисними при нужді, якої так багато у кожного переселенця за океан.

Отож і під час видання часопису відчувалась несприятливість умов імігрантського стану: брак бібліотеки, матеріялів, потрібних коштів, співробітників тощо. Можливо, що через це перший випуск часопису не вдовольнить повністю всіх читачів та членів наших. Просимо пробачити нам недоліки, коли вони де виявляться.

Ми надалі ще з більшим напруженням будемо працювати в цьому напрямі, щоб часопис наш був все бічно корисним, збагачувався, як християнський орган та сприяв братерському об'єднанню людей в єдину дружню сем'ю віруючих дітей Божих.

Sermon — Acts of the Apostles — 16:9

I. Mission work in churches among Slavic peoples in the Post-War Period

In the following talk upon meditating on the subject in question I would like for us in the present time to consider life in the separated countries and the appalling situation in the post war period in the whole world but especially those countries in Eastern Europe. Looking over the difficult situation after the war, we see the millions of people who were separated from the homeland, their possessions and members of their families. These people have scattered over the entire earth; many came to the U. S. Now many of them are without spiritual guidance. One can hear the voices of those poor and forsaken people calling out as written in the Gospel of St. Matthew, chapter 9, 36th verse: "Pass over into Macedonia and help us" (Acts 16:9).

We are all living in a so called peaceful period after finishing the open battle on the front. But the silent war continues between the East and the West, between Christianity and heathenism; two countries are struggling against each other for either life or death. And millions of people are wondering about; those left in Eastern Europe are living in the paralyzing fear of communism, living in prisons, in death camps in Siberia, dying a slow, painful death. These things are happening because the full strength of ignorance was not made known, in this war when evil is gaining strength and is striving for domination of the world. There are suppositions on the part of some people that this coming era of peace is not founded on truth; the present situation opens our eyes to the hypocritical tactics using the word "Peace" which the entire Western Democratic World yearns for.

All the peace conferences can be likened to the writings of Daniel, chapter 11, verse 27, "And the heart of the two kings shall be to do evil, and they shall speak lies at one table and they shall not prosper: because as yet the end is unto another time." There was no honesty—the preparations for war are greater now than during the war. These uncertain times are perilous and we can't rely 100% on the Peace conference because the Holy Scripture tells us when they say there will be peace and security suddenly destruction will come (1 Thessalonians, 5th chapter, 3rd verse).

In this present uncertain time the situation demands that the church direct its Mission efforts toward work in the battle mentioned above against heathenism. The front against the enemy of the soul of man should awaken while there is still time and take an active part in this great work, not laying down their arms until the forces of evil have been overcome and all people have been freed and that true peace which at the rising sun of truth shall once again light up the weary hearts and souls of man toward reaching a happy life with his God and his fellow-man.

II. Why we should work among Slavic peoples in the Church in the U.S.A.

- As we know, World War I and II brought about many changes in religious, political and economic life. After the Russian Revolution the Orthodox Church gradually began to lose its power and distinctness. Just as the pagan cults before the coming of Christ. The popularity of Greek philosophy was the cause of millions leaving the church voluntarily while she still reigned during religious freedom in Russia and 1600 councils in Moscow with their beautiful ceremonies could not keep them faithful. Because of this many people were deprived of the true Word of God, as so often was told by the great poet Dostoyevsky. In the light are clear as we can see in practically all the communist newspapers that have renounced God and the Church. The propaganda of the heathens has lost and poisoned millions of souls, just so that the grain of paganism will not be sown among the Slavic peoples instead of the words of the Gospels. We in the name of truth and this dangerous situation want to sacrifice ourselves for mission work in these countries, knowing their broken hearts, their moral needs, remembering them in our prayers as the prophet Daniel during his flight into Babylon and Paul. These men cared for their country and gave all their efforts to bring their people closer to God. We should do the same for these Slavic people and future members of the Slavic Methodist Church. Let us not leave the lost sheep for the heathens—we should work in the church for these people, to help strengthen them spiritually and bring them closer to God and His teachings.

III. Present spiritual and moral state of these nations and the duty of the Church toward these nations

In conclusion, I should like to say that the spiritual moral state is likened to the wounded man of whom Christ speaks in His stories to the Evangelist St. Luke, chapter 10, verse 30. Because of this and after suffering such great losses, there is much grief. So often you can hear from these people that there is no God, no truth on this earth because if there was a God, He would not allow these things to happen that we suffer so. Many of these people have lost their sanity, even taken their own lives. The Communists have profited greatly by this, pouring out the deadly venom and poisoning these poor souls with the opium of Marxism.

Now these people are in a pitiful state and forgotten in the pastures, without any spiritual or moral care. Their aching hearts and souls are crying out like the Macedonians, come and help heal our souls and deliver us from moral decay.

We as Christians have feeling and Godly love for our neighbor—do we hear this voice, this weeping beseeching voice coming from

the weary souls found in hunger and cold and on death beds without care? Does this desperate voice reach our heart and conscience? Perhaps we hear and read often of these things in newspapers, but have not a drop of pity or mercy toward these wounded souls—we want to forget as the priest was hastening to carry out his religious duties leaving a man in deep suffering. Not knowing perhaps that without love toward your fellowman, all other deeds are worthless (I John 4:21; I Corinthians 13:2).

In examining these important facts we can see how great a need there is to carry on the missionary work among these nations. So that by the preaching of the Gospel these people may become healed and accept Christ as their Redeemer. And so I beg all of you who are present in the name of Christ offer your help for this great cause and for God and for the lost souls—God will repay you a hundredfold and a great award will be awaiting you in heaven. According to the Evangelist St. Matthew, 25:48, Christ said, whatsoever you have done unto the least, you have done unto me.”

Rev. J. ALEKSANDRUK

Г. ГУРАЛЬ

ПОКІЙ У ХРИСТІ

“Прийдіть до Мене всі знеможені та отягчені і Я впокою вас; візьміть ярмо Мое на себе і навчіться від Мене, бо Я тихий і лагідний серцем, то знайдете відпочинок душам вашим” (Мат. 11:28, 29).

Коли читаємо історію народів і коли споглянемо на сьогоднішній світ, то побачимо, як великого жалю гідні є люди, бо чоловік ніколи не почуває себе щасливим в царині природи, ані знаходить там вітчизни для своєї спрагненої та стомленої душі, оскільки те, що світ посідає в собі зі своїм багацтвом і красою, не вистарчає для того, щоби вдовольнити духовним вимогам людської душі, котра подібно як джерело, б'ється, щоби прорвати шкарапалущу земної покришки і вилитись в вільні простори. Так, дух, домагаючись свого, втраченого в раю, права, хоче знову дійти до такого стану, в якому вийшов з Руки свого Творця.

І таке усюди, чи у людей з високою культурою й цивілізацією чи поміж диких народів, з'являється голод і туга за покоєм. Бага-

то людей не здають собі з цього справи, що цей духовний голод і непокій, які гноблять день і ніч їхні бідні душі, — це є ні що іншого, як туга та стремління до річей вічних, до скарбів тривалих, котрих ніколи ржа не з'ість, ані злодії не вкрадуть (Мат. 5:19, 20). І щоби заглушити цей тривожний голос душі, кидаються люди в ріжні сторони, шукаючи собі багатьох доріг в цьому світі (Прип. Сол. 14:12), чи то в релігійних обрядах та церемоніях, чи в набуванні багацтва або заможного господарювання, а ще інші — в політичних змаганнях чи в націоналістичній боротьбі за якусь примарну перемогу та нікчемну мізерію, яке також швидко все на очах людей гине, як і здобувається. І не хотять зрозуміти уперті люди, що все це надарено, бо на шляхах цього земного царства

чоловік ніколи не знайде для себе справжнього заспокоєння, оскільки вічна душа пориває до своєї вітчизни, до вічного життя, яке є тільки в Богі.

Наведені тут слова Ісуса Христа люди чують давно і в своїх церквах і в інших релігійно-християнських громадах та зібраннях; певно не одна душа християнська знає їх напам'ять, знає де й на якій сторінці вони написані. Проте, як мало з віруючих примушують себе глибше застосовитись над значенням та силою цих слів і ще менше приймають цей заклик нашого Спасителя для власного життя, щоб ними, як бальзамом цілючим, заспокоїти втомлені свої душі.

Щоб зрозуміти основну мету благовістя Господа нашого Христа та історичне значення слів заклику Його наведено тут євангельського змісту за тих часів, коли Ісус перебував на землі, слід трохи зупинитись на деяких історичних моментах, знання яких до певної міри допоможе краще зрозуміти євангельську науку.

Історичні дані говорять, що багато земель тоді в Европі та на Близькому Сході (від Гібралтарської протоки до Мезопотамії) відходили до складу могутньої тоді Римської Імперії. Відомі римські імператори в наслідок своїх щасливих завоювань підбивали під свій стяг край за краєм і поневолювали народ за народом. Підвладні народи користались до певної міри толерантією так в галузі політичних, як і релігійних переконань. На великій території цієї Імперії існувало чимало поганських релігійних культів знаних тоді вельми численних кумирів і божків, одні з котрих безсліду зникали, другі народжувались в безбожній фантазії ідолопоклонників. святкувались ріжні обряди, виконувались безліку ритуальні процедури марновірства. Поряд з тим жила також і найдавніша з поміж інших релігій народу Ізраїльського, пронизуючи світлом закона Божого та суворістю Старозавітніх уставів густу темряву поганського світогляду.

Такий сумний стан народів через страшну мішанину релігійних віровизнань, аморальність та марновірство довів до повного духовного розбрату й занепаду; люди зрештою втратили все святе в собі, що будьколи жило в них; народ стався розбитий серцем, втративши підвалини істинної віри. Навіть грецька філософія, яка перед тим була відомою, як одна з авторитетних наук духовно-морального виховання людини, й та стала втрачати своє значення, зробилася безсилою. Людність відійшла від Бога єдиного, відда-

лила Його від себе, не стало чути ані розуміти голосу Божого на протязі довгих тяжких 400 років гріховної темряви та непокірливості волі Божій. Здавалось, не буде кінця-краю тій безпросвітній тьмі, і загибелъ настане неминуча.

І ось, саме в цей час, в непомітній окслиці горішньої Палестини, на мальовничих берегах Галилейського озера з'явилось Світло з неба (Ів. 1:5, 7). Сам Господь Ісус Христос зійшов на грішну та затъмарену землю, й промінням небесної Своєї любові та закликом до Себе, як могутнім магнетом життя, зворувши застиглі було душі, підняв їх здолу, запалив в серцях завмерлих вогонь світлої надії на життя, на щастя. Несчисленні товпи людей з усіх країв збралися навколо Нього й ходили за Ним, з “Галилеї, Ідумеї, Іudeї, Єрусалиму, зза Йордану, з країн Тирських і Сидонських” (Мар. 3:7, 8). Навіть з далекої Еллади приходили люди, щоб хоч побачити Того, Хто стався відомим на весь світ. Всіх притягала до Христа єдина ціль, едина мета — знайти в Ньому те, чого не змогли відшукати в своїх віровизнаннях ні поганські жерці, ні законоучителі і перво-священики, ніякі філософські науки.

Те, що почули люди в словах Великого Пророка Й Спасителя грішних душ і що побачив світ з Його діяльності, рішуче не було подібним до того, чому навчали і про що говорили всі оті вчені та книжні люди. Багато їх приходило й перед Христом, були й після Нього. Але про тих проводарів Сам Ісус сказав: “Усі, скільки їх перше Мене приходило, то злодій й розбійники... то наймити, а не вівчарі; коли наближається вовк, вони кидають вівці й тікають, а вовк хватає вівці й полошить” (Ів. 10:8, 12, 13). Для таких пастухів отара була їм завжди чужою, вони дбали лише про те, щоб зі стада того мати для себе якнайбільше користі, а про добробут і щастя овець не дбали.

(Далі буде)

ДО ВСІХ НАШИХ ЧИТАЧІВ і ДРУЗІВ.

Ви виявите свою християнську допомогу великий справі Слов'янської Місії, рівно ж як і поширенню Євангелізації, коли:

- а) будете повідомляти прибуваючим з Європи, а також і тим, кому ще не відомо, адресу нашої Місії, щоб ми могли вчасно допомогти нужденним і в першу чергу нашим віруючим;
- б) розповсюджувати свій часопис поміж рідними та приятелями;
- в) відвідувати молитовні зібрання та брати участь в Богослуженнях нашої церкви.

п. І. АЛЕКСАНДРУК

СУЧАСНІ ЯВИЩА АТЕЇЗМУ В СВІТЛІ СВЯТОГО ПИСЬМА

“Сльози мої були для мене хлібом вдень і вночі, коли говорили мені щодня: ‘де Бог твій?’” (Пс. 42:4).

Живемо в часи, коли не один з нас був і є живим свідком нечуваних світових подій та надзвичайних явищ і переживання. Але найбільше з поміж тих явищ сучасності, — це жахливе явище шаленої пропаганди розповсюдження безбожя, атеїзму.

Мало що безбожні сили діяли зпочатку поміж побожним народом підступно, в ріжний спосіб поширювали спеціальну літературу, вели крикливу свою антирелігійну пропаганду, діяли скрізь примусом і безсоромно, виголошуючи безумні гасла: “геть з Богом,” “геть з церквою,” та її служителями тощо та виставляли насамперед себе за всевладних і всезнавців, щоб згвалтувати прості душі і остаточно спустошити їх, викорінити віру в Бога, в усе святе та велике в людині — але атеїсти тепер нагло й відкрито голосять богохульні свої речі, що Бога ніякого немає, не існує вічного життя, що краще жити без Бога, без Христа і Його науки і т. д. І що найтяжчим є з того, що ця антихристова діяльність не знає зупину, заохочується офіційно згори керівниками деяких держав.

Коли придивитись до історії людей життя давно минулих часів та порівняти з життям нашого так званого цивілізованого віку, побачимо велику ріжницю щодо духовного стану людності та їх морального рівня. Хоч і існували за тих часів люди з окремими своїми поглядами на релігію; хоч і траплялись випадки поодинокого характеру чи в одицях чи навіть поміж цілими народами деяких держав, де не визнавалось Бога Живого, яко єдиного Творця й Володаря всесвіту, — проте в загальному життєвому устрою дотримувалось певних норм моральности й законопорядку. Прояву безбожя чи антирелігійних настроїв не чувано, а тим більше в такій зухвалій формі відкрито й пошиreno, як це маємо за наших часів.

Тяжкий сум обгортав душу, коли чуеш оті богохульні слова, які так розповсюджуються і повторюються легковажно, безсоромно і поміж молоддю і навіть поміж літніми людьми, котрі не здають собі справи в

тому, остільки тяжкий гріх беруть на свою душу богохулінням (Апокал. 13:6), і як велика кара чекає богохульників.

Розглядаючи сучасні явища безбожя, приходимо до думки, що дух антихриста, який в минулому діяв поволі й не явно, зустрічаючи подекуди спротив, — в наші часи набирає все більшої сили й виявляється відкрито й нагло через людей, які противляться Богові й Його правді, відкидають Його святу волю, не бажаючи жити по Божому, а втішаючись лише з свого гріхового земного часового животіння (2 Пет. 2:12-14).

Тепер не є вже таємницею ні для кого, що безбожя поміж людьми швидко зростає й поширюється, і то не лише на Європейськім континенті, але майже по цілому світі. Згідно за статистичними даними одного відомого вченого, наприклад, в одній бувшій Росії в часах до Першої світової війни відкритих безбожників (атеїстів) налічувалось лише декілька тисяч, в той час коли тепер відкрите безбожя охоплює мільйони людей, і дедалі збільшується.

Явища ці, коли на них уважно зупинитись, приводять до пізнання, що часи приходу Христа наближаються, як і Святе Письмо свідчить: “Перш за все знайте, що в останні дні з’являться наглі богохульники..., вони будуть зухвало закидати людям: “нема ніякого Бога, ані вічного життя, ані пришестя Христа” (2 Пет. 3:3, 4). Об цих нещасних людях можна лише сказати словами Біблії, що “бог віку цього засліпив їм розум, щоб не засіяло для них світло благовістя Христа” (2 Кор. 4:4).

Коли уважніше придивляємось до життя сучасного всесвіту, не можемо не спостерігати, що нині мільйони людей легковажно стають на широкі шляхи світського безбожного життя і простують тими шляхами далі, не озираючись назад і не думаючи про страшні наслідки Боговідступництва. Але найтяжче з цього бачимо, що тими згубними шляхами йдуть не лише так звані поганські народи, не просвітлені Світлом Христової науки, але й велика сила людей з хри-

стиянських народів, які метрікально належали до деяких офіційних церков.

Остільки глибоке духовне падіння людей наших часів, можна бачити на численних прикладах життя нашого цивілізованого віку з його культурою, досягненнями та високим розвитком техніки й науки. Не раз можна чути і від людей вчених і простих, коли доводиться торкатися релігійних питань, що немає ні Бога, ні посмертного життя, ні кари та що вірити в це людині не треба, бо зі смертю людини все припиняється, все кінчається. Безсороно твердять такі мудрі, що людина подібна до тварини, з котрої певного часу виходить пара й вона безслідно гине. Яке тяжке непорозуміння! Найрозумініше творіння в світі — людина, цурається свого Творця, Якого образ і подобу носить в собі. Навіть тварина, до якої прирівнюють безбожні вчені й несвідомі душі людину, й та стоїть на вищому ступені, бо як каже слово Боже: “Слухайте небеса і уважай, земле... віл знає господаря свого і осел ясла пана свого, а народ Мій не знає Мене і не розуміє Мене” (Ісаїя 1:2, 3).

Чоловіколюбивий Бог, Творець наш і Отець, від давніх часів об'являє Себе і Свою волю людям; зпочатку світу першій людині, Адамові, а далі через Мойсея і пророків народу Ізраїльському, і нарешті в останнє — нам через Посланного на землю Сина Божого, Котрий є образом Бога невидимого і Своїм земним життям засвідчив світові про Правду Божу (Євр. 1:1; Іван. 1:18), про життя вічне, про перемогу добра над злом. І не дивлячись на це атеїзм намагається через свої безбожні теорії та вигадки затемнити в свідомості людей існування Бога єдиного, знищити в серцях людей святе почуття і позбавити душу моральних підстав християнського існування. Чимало з так званих вчених сіяли лихе насіння на ниві Божій, розповсюджували безглазді свої теорії: Штраус, фільозоф Авг. Конт, Маркс, Енгельс та інші, а пізніше, за наших часів, деякі з проводарів народу, котрі намагаються доводити, що Богом є сама людина та що треба відвернутися від шукання Бога, а скеровувати власні сили і власними силами здобувати собі добробут на землі. Та й таких людей не забуто в слові Божому: про них з жалем, а апостол Павло каже навіть “із слізами говорю,” слід сказати: “...бог їх — то черево їх, вони думають тільки про земні речі, а не про небесні: їх кінець — загибель” (Філ. 3:19; 2 Пет. 2:12).

Проявлення безбожжя за наших часів не

є, так би мовити, випадковим, але воно ставить певний програм в устрою життя. І за цим програмом йде, як бачимо, багато людей з ріжких віровизнань, національності, ріжких верств суспільства та професій як трудової кляси, так і інтелігентного прошарку. На підвалах цього безбожного програму так званого соціалізму задумують збудувати “рай” на землі, без Бога, без Його законів, без церкви. Навіть самого Бога, як сказав відомий теолог нашого часу, Картер, безбожні керівники хотіли б звалити з трону й самим зайняти Його місце, щоб пошана й честь, котрі належать Богові, як Творцю і Вседержителю, віддавалась би їм, смертним істотам. Жалюгідна мрія хворих людей, яка зчезає разом з їхнім кінцем! і тіла їх будуть з'їдені червою, як свого часу сталося з безбожним царем Іродом (Дії 12: 23). А обіцянний “рай” на землі виявить всю свою ганебну брехливість та фальш, бо те, що облудно звалось раєм — є справді найгірше від пекла. Ті ж, котрі творять себе богами, дістануть те, що їм належати буде по заслузі і про що слово Боже так говорить: “...хоч би вони піднялись до небес, й звідти рука Моя скине їх” (Амос. 9:2).

(Далі буде)

“Прийди до мене...”

Прийди до Мене, бідний брате,
Як непокоїть тебе гріх твій,
Не будеш більше упадати,
Прийди, Я дам тобі покій.

В життю шукаєш насолоди,
Зло сієш в кожний час ти свій,
Життя ж мина, як бистрі води;
Прийди, Я дам тобі покій.

Зверни ти з блудної дороги,
Як блудний, визнай гріх ти свій,
Ніде не знайдеш допомоги, —
Прийди, Я дам тобі покій.

О, Спасе мій, Тобі молюся,
Тобі складаю тягар свій,
А Ти до мене обізвися:
“Прийми, дитино, Мій покій...”

Г. ГУРАЛЬ

КУТОК МОЛОДІ

ШЛЯХИ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Діти наші —
Квіти наші...
Надія і гордість батьків!

Діти то є справді квіти життя нашого.
Втіха батьків, гордість народу і держави!

Та квіти не лише приваблюють зір чарівним забарвленням ріжноманітного кольору, — вони мають ще інші сховані в собі властивості: квіти запашні, містять в собі ріжні коштовні речевини — дорогоцінні олії, солодкий мед, інші екстракти для лікування. Подібно до цього й молоді організми золотої нашої молоді мають в собі дорогоцінні духовні скарби.

Тим більше притягає до себе увагу молодь всіх народів, кожної національності, без жодного розділення та відмежування. Завжди жвава, енергійна, на все вигадлива, байдрова духом і тілом і чесна душою весела молодь наша не знає тих суперечностей ліхих, забаганок та отруюючих життя політичних та інших викривлень, що так нещадно псують душу дорослих, літніх людей.

Молодь наша була б справді непереможною і святою, коли б... Коли б вона була до себе більше уважною й не захоплювалась легковажно шкідливими дрібницями. Коли б більше дбала про те, щоб не змарнувати свого життя, цього дорогого скарбу, яким всесвітська природа обдаровує кожну людину з моменту появилення її на світ Божий.

Маємо на увазі сумні факти втрачення молоддю вельми коштовних духовних властивостей життя, і ще більш сумнішими наслідками з цього. Для гармонійного життя та для осягнення повної перемоги над згубними впливами життя сувора необхідність вимагає, щоби розвій фізичних сил йшов рівнобіжно в дружньому й постійному контакті одного з другим: фізичної природи з природою духовною. В противному разі неминуча катастрофа, як натуральний наслідок порушення Божественного закону. До такої катастрофи приходить завжди в житті, коли нехтується святе правило, коли не додер-

жується розумної гармонії співпраці духа і тіла.

Молодь наша золота повинна бути безумовно молоддю ХРИСТИЯНСЬКОЮ, тобто молоді люди наші, надія батьків і держави, повинні знати Божественну Науку нашого Спасителя, Ісуса Христа, Його чудову Євангелію про щастя Життя, про Правду Божу на землі.

Коли молодь захоплюється до нестями ріжкого роду нескромними забавами, танцями, несмашною музикою, нічними гулянками тощо; коли переймається ріжними вигадками підприємців та гандлярів, дихає в хмарах курева нездоровим повітрям, переводить день на ніч і навпаки, — чи може вона за таких "розваг" вважати себе щасливою? Повернувшись додому, нераз відчуває бідний юнак чи дівчина, після такої отруйної розваги, і втомлення, і біль в голові й розчарування, бо вечірки ті не зможуть дати вдовolenня молодій душі.

Не диво, коли бачимо щораз більше нездорових, слабих, навіть вже зігнутих в спині, немов після тяжких років праці, наших красунь-дівчаток в 17-19 років. А спостерігаючи лікарі могли б з сумом засвідчити, що молодь за тих умов фізичного розвитку швидко виснажується і псує своє здоров'я.

Дяка Господеві святому, нині багато вже молодих людей зрозуміли марноту сучасних дешевих розваг та пустопорожнечі ріжких гулянок, що відбирають лише дорогий час та псують життя молоді. Маємо відрадні факти, коли молодь сама засуджує всі оті несмачні розваги і повертає до пізнання Науки Христової. Згадаймо тут про великі зібрання молоді, які відбувались в Європі: в Штутгарті таке зібрання перевищувало 2000 молодих людей, хлопців і дівчат, які протягом більше як три години заслуховувались проповідів з слова Божого, а пізніше зверталися до місіонарів, щоб вказали їм подальші шляхи для духовного свого вдосконалення. В Мюнхені відбувся минулого року Конгрес Християнської Молоді з численною кількі-

стю присутніх. В Польщі також відбулись Конференції Молоді, де виступали в братськім єднанні представники чотирьох ріжних віровизнань з спільним християнським гаслом "БУДЕМО ВСІ ЄДИНО!" Навіть за "Залізною заслоною" молодь подекуди збігається підпільно й шукає розради в слові Божому серед мряки та божевілля безвірницької політики.

На всіх цих Зібраннях висловлювалась одностайна думка, виразно й чітко відбита в прийнятих ухвалих: "основою виховання молодого покоління лежить Християнська етика, Християнська мораль, а головною наукою є Наука Христа, Його Благовістя про Царство Боже й Життя вічне."

В Америці майже в усіх Євангельських церквах стало працювати гуртки англомовної молоді; вони мають шкільні заняття, ріжні курси, існують дуже гарні вокальні та оркестрові організації, навчаються співу, музиці тощо; мають духовну рівновагу, гарне здоров'я.

В Філаделфії, Нью Йорку, та інших містах в українських Євангельських церквах працюють гуртки молоді, де молоді наші сили можуть знайти для себе милу школу пізнавати Християнські шляхи, щоб мати життя

щасливе. Серед нашого народу з прибуваючими зза океану є чимало дорогої молоді, для якої привітно відкриті двері кожної Євангельської церкви, а також Слов'янської Місії. Хлопці й дівчата наші знайдуть далеко більше радості і втіхи в своїх християнських гуртках, де вони можуть крім вивчення слова Божого навчатись співу, грі на струментах та брати участь в оркестрах і хорах, улаштовувати свої молодечі зібрання, вечірки, школи.

Не можна обйтися мовчанкою такі явища, як те, що коли хто з молоді став на шлях пізнання Христа і Його Божественної Науки і вступив до гуртка молоді, — він вже не вертає більше назад; не цікавить його вже все те нікчемне, що раніше здавалось йому як щось путнє.

Так люди шукають за життям, а життя шукає за людьми; бо Життя, то є дарунок Божий людині. Воно є незмінним, дорогим, прекрасним, вічним! Але щоб мати таке справжнє життя, треба бути дійсним послідовником Христа, бо Він сказав: "Я даю їм життя вічне і не загинуть довіку, і ніхто їх не візьме з руки Моєї" (Ів. 10:28).

Гість з Конференції Молоді.

УКРАЇНСЬКИЙ ФІЛЬОЗОФ ГРИГОРІЙ СКОВОРОДА

(Сковорода, Григорій Савич, славнозвісний український вчений і Християнин. Помер в віці 73-х в 1794 р. Вважається найбільшим фільозофом України, "Український Сократ," як він має називу, але хіба формою, бо змістом Сковорода є незламним шукачем Євангельської Правди, він є найбільшим учителем моралі і віровизнання, яке має ґрунтом своїм Євангеліє. При цариці Катерині він викладав в Харківському університеті лекції з циклю християнської моральності та духовного розвою. Як професор, він відмовлявся від нагороди. Пізніше мандрував по Україні, обійшов пішки всю Європу. В рідних селах та містах його проповіді збріали велику кількість людей, і це мало значний вплив на зміцнення правдивого світогляду щодо Науки Христової і на поширення Євангельського руху на Україні. Сковорода залишив чимало творів, поміж якими нашим вірним слід знати його "Двері до Християнських Чеснот.")

I. Богопоклоніння одне, а церковна церемонія — що іншого.

Уся сила десяти заповідей Божих міститься в одному цім слові — ЛЮБОВ.

Любов — це вічний союз між Богом і людиною. Вона є той огонь невидимий, котрим

серце розпалюється до Божого слова, чи то волі, а тим і вона сама є — Бог.

Ця Божественна Любов приймає на себе зовнішні види чи то ознаки; вони звуться церемонією, обрядом, формальним видом благочестя.

Отже, церемонія біля благочестя буде те, що біля овочів лист, що на зернах лушпинка, що при зичливості — компліменти. Коли ж ця маштаба позбавлена своєї сили, тоді позістає лицемірна шука, а людина в ній — гробом розмальованим. А церемонія — це все те, що може відправляти нещасний бездільник.

II. Заповідь говорить: не свідкуй криво, чи то не клевещи.

А ми осуджуємо винного, а клевещемо на невинного. Оце найстрашніша злоба. А клеветник з грецького звуться диявол.

III. "Я є Господь твій; хай не буде в тебе богів інших.

Виразніше так сказати: Я є голова твого

добробуту і світло Розуму. Стережись, щоб ти не заклав твого життя на інших порадах, штуках та вигадках, хоч би вони й з ангольських розумів родились. Здайся на МЕНЕ відважно. Коли ж Мене обминув, оснував вік свій на інший премудрості, так вона тобі буде й богом. Та тільки не правдивим. А тому й щастя твоє буде подібне до фальшивого гроша.

IV. Дяка Всеблагому Богові за те, що потрібне людині зробив не трудним, тоб то легким до здібуття, а трудне — не потрібним.

Повітря, щоб дихати, світло денне, щоб бачити та працювати і ночі тихі та лагідні відпочивати та набиратись нових сил, — все це людина має вдосталь.

А те, що не потрібно, як ось: золсто, баґацтво, почесті, і все, що викликає заздрість та ворожнечу, — воно і не потрібне і тяжко здобувається.

Отже, як щедро й легко подає людям з небес Господь і які химерні та небезпечні людські вигадки та гонитва за тою земною мізерією.

V. Нема солодшого для людини і нема потрібнішого, як щастя. Нема ж нічого й легшого від цього. Дяка благословленному Богові! Царство Боже в нас самих: щастя є в серці, серце — в любові, любов же — в законі Вічного.

Це ніколи не перестаюча погода і незаходяче сонце, тьму сердечної безодні просвічуоче. Дяка Всеблагому Богові!

Що б було тоді, коли щастя, найпотрібніше, найлюбіше для всіх, залежало би від місця, від часу, від плоті і крові? Що було б тоді, коли б Бог умістив щастя, скажімо, в Америці, чи в Єрусалимі або в царських палацах чи за Соломонового віку, або в чинах чи науках? Тоді й щастя наше і ми з ним були б бідні. Бо хто б міг дістатись до тих місць? Не шукай щастя за морем, не проси його від людини, не тиняйся по Єрусалимах. Все те далеке й трудне, а значить і не потрібне. А те, що конечно людині не обхідне й потрібне їй, — скрізь і завжди дурно даеться: повітря й сонце, все з тобою.

Одного тільки тобі треба; одне тільки й благе і легке, а все решта — труднощі й хвороба. “Одного ж тільки треба” перш за все: як Марія з Євангелії, яка обрала найкраще з життя — слухати слів Божественного Христа, щоб з них повчатися і ними жити.

С. Б.

Оголошення

ПРО СЛОВ'ЯНСЬКУ МІСІЮ ТА ВІКРИТТЯ БОГОСЛУЖЕНЬ

УВАГА! До загального відому прибулих з Європи “ДП” та всіх прихильників слов’ян Церкви Методистів, яка була останнього часу в Німеччині на скитању, а нині пересілилась до ЗДА.

Дбаючи про добробут ваш в новій заокеанській землі-батьківщині, утворено на терені ЗДА

СЛОВ'ЯНСЬКУ МІСІЮ ЦЕРКВИ МЕТОДИСТИЧНОЇ.

Мета Місії продовжувати та поширювати місійну працю поміж слов’янським народом в Америці та допомогати як в духовних так і в адміністраційних справах нашим співвізантіям і всім нашим слов’янським братам.

Місія має відкрити Доми Молитви для постійного Богослуження в десятюх головних містах ЗДА. До-кищо відкриті Богослуження в таких містах:

1. **Pittsburgh, Pa., Bingham and 57 South 13 st.**
Початок Богослуж. о 3 г. пополудні.
2. **Philadelphia, Pa., Community Center, 551 N. 5 st.**
Початок Богослуж. о 3 г. пополудні.
3. **New York City, 9 Second Avenue**
Початок Богослужень: польське об 11 год. вдень, російське — 3:30 попол.; українське о 1:30 вдень.

Головна Канцелярія Слов’янської Місії Церкви Методистів, також і Редакція часопису “Благовісник” міститься:

551 North Fifth Street, Philadelphia 23, Pa.
Tel. MA. 7-3497

Замовлення на часопис “Благовісник,” ріжні запитання, рівно ж як і матеріял для часопису просимо надсилати на цю адресу.

Канцелярія для відвідування відкрита щодня.

“...Ось, Я наказую тобі: будь незламний і мужній, не бійся і не страхайся, бо з тобою Господь Бог твій, Бог твій скрізь куди не підеш... Уважно додержай і виконуй весь закон; не відходь від нього ні вправо ні вліво, щоб чинити благорозумно у всіх заходах твоїх... Тоді будеш мати успіх на всіх твоїх шляхах і будеш робити розумно.”—Іс. Нав. 1:6-8.

Передплата на часопис “Благовісник” для тих, хто бажає одержувати його постійно і в такий спосіб допомогти нашій місійній праці — на рік ТРИ ДОЛАРИ.

Бідним часопис висилається безоплатно.

Остільки часопис існує виключно за рахунок добровільних коштів та передплати, редакція з подякою й радо приймає пожертви на цю ціль. Прізвища жертвовавців, коли буде на те їх бажання, будуть вміщатись в наступному числі часопису.

п. І. АЛЕКСАНДРУК

РОЗВАЖАННЯ ПРО ПРАВДУ БОЖУ

В Світлі Святої Біблії

1. ПІЗНАВАННЯ ВОЛІ БОЖОЇ

“Отож, не будьте нерозсудливими, але пізнайте, що то є воля Божа” (Ефес. 5:17).

Перед счима мільйонів людей всесвіту промайнули лихю хуртовиною страшні воєнні події, в шаленім вирії яких загинула велика кількість людей ріжного віку, стану й положення. В тяжких стражданнях, під нечуваними тортурами, в муках і несподівано відійшли в інший світ мільйони душ. Певно, багато з них жили раніше забезпеченено, добре, а можливо, на їх думку, й щасливо. Але є питанням, чи зупиняється коли з тих загинувших над тим, чи виконував він волю Божу на землі чи можливо виконувалась чиєсь інша воля? Воля темних диявольських сил, ворожих людському щастю й життю? Пригадується до цього сумні приклади з історії сучасної боротьби наших партизанських загонів; вони замість виконувати волю своїх проводарів та боротись за свободу, — засліплени та задурені мусіли виконувати волю керівників зі Сходу, запеклих своїх ворогів, які жадали знищення їх життя та їх же життям здобували собі добробут і панування. Цих партизан, як відомо, було без жалю потім страчено. Одже, виходить, вони виконували волю лютого свого ворога, самі того не помічаючи.

Ми, що вважаємося за християн, без огляду на національну чи церковну принадлежність, маємо можливість за наших часів спостерігати всюди сумні факти відступництва від Бога людей та вклоніння силам природи та іншим своїм земським кумирам.

Та коли людина не виконує волі Божої, не визнає Його закону, це зовсім не робить її вільною, як багато з людей так думають; такі люди замість того є суворими і вірними виконавцями другої волі, волі ворога душ людських, диявола, якого вони з'являються вірними слугами все своє нещасне життя до смерті, коли не навернуться до Бога.

З огляду на це, для нас, яко християн, ко-трі знають Бога і вірять в Нього, є дуже важливим питанням, чи дійсно ми пізнаєм волю Божу в щоденнім нашім житті, чи служимо Йому, як того вимагає закон Божий?

Адже від цього залежить наше спасення або загибель наша, бо сказано: “Не кожний, хто говорить: Господи, Господи, увійде в Царство Небесне, але хто виконує волю Отця небесного” (Мат. 7:21).

Щоб і кожному з нас не бути зведеному та обдуреному підступним ворогом, як то ми бачили в наведенім прикладі, нам, християнам, слід частіше й уважніше розважувати над нашим становищем, придивляючись та вивчаючи явища з життя.

Коли б ми зупинились над спостереженням деяких моментів, ми побачили б, що в суспільнім житті чи то родини, чи інших яких галузей громадського життя: економіці, науці, політиці й т. і., яку важливу роль відограє наказ чи воля вищих керівників або взагалі тих, хто має владу в господарстві над півладними йому, починаючи від голови родини і кінчаючи найбільшим зверхником держави. Маємо тут два невід'ємних елементи: наказ і виконання його.

Так само, коли ще не в значно більшім значенні, і в житті духовнім. Людина, це створіння Отця небесного, мусить бути завжди підпорядкованою волі Божій та Його могутнім законам. Бо тим Божественным законам, як відомо, підкоряється і слухається їх все створіння небесного і земного царства: “Небеса возвіщають про славу Божу і діяння рук Його про велич їх” (Пс. 19:1), вся вселенна без винятку сповняє волю Божу відколи стойть світ. Тим більше нікчемна людина повинна бути покірливою Богові у всьому.

Сам по собі внутрішній порядок життя вимагає, примушує, підлягати певному наказу (закону) вищого керування. Невиконання того чи іншого наказу неодмінно викликає певне порушення порядку, а звідси й відповідну кару законопорушнику і його усунення, яко ворога того порядку.

Невиконання волі Божої або невиповнення Його закону загрожує людині втраченням вічного блаженства в Царстві Божім и виг-

нанням геть в безвість страшну (Лук. 13: 27, 28).

Можемо пізнати з цього, що Божествений порядок встановлений на землі, як і на небі, Самим Творцем нашим, Богом, і коли б не існувало такого законопорядку, — на світі стала би страшна катастрофа і запа-нувала б повна анархія темних сил. І про цей існуючий порядок свідчить слово Боже: 1 Кор. 11:3; Кол. 2:10; Рим. 17:1.

Наше християнське життя щодо духовного його стану, не дивлячись на те, що нам відомо як Бог, Творець всесвіту, об'явив Свою волю через Ісуса Христа (Мат. 17:5; 1 Іван. 1:2, 3), стоїть ще далеко від того, щоб сказати, що воля Божа виконується на-ми свято й непорушно. І те можна бачити в житті не лише людей простих, несвідомих, але також і поміж освіченими, навіть духовними, провідниками народу, про що і в Свя-тому Письмі говориться (Ерем. 5:1-5).

Отже, свідчимо про сумні факти, які го-ворять, що волю Божу сьогодні не визнають не лише ті, котрі не знають Бога єдиного, як ось погани або ті, що не хотять знати Його свідомо, як безбожники, — але й поміж так званих християн, які в щоденнім своїм житті повторюють слова молитви Господньої: "...нехай буде воля Твоя," на ділі, в житті творять волю якоїсь смертної людини, коли не власну самолюбну та чеснолюбну волю. Через це саме Христос з жалем казав: "як ви можете вірувати, коли один від одного приймаєте славу, а слави, котра від єдиного Бога, не шукаєте" (Ів. 5:44).

Слово Боже каже, що Бог — є Любов. І Отець наш небесний не примушує нікого си-ломіць виконувати Його волю, не накидає її людині, як це роблять володарі віку цього. Але з Своєї ласки та милосердя до людей Він чекає, виявляючи любов Свою в Ісусі Христі, щоб ми опамяталися, як той блуд-ний син, побачили свою провину й гріх і по-кірливо прийшли до Нього, подібно до Сав-ла по дорозі до Дамаску з тремтінням та острахом запитали: "Господи, що ж звелиш мені робити?" І Господь тоді ж негайно від-повідав, що йому робити.

І тепер, за наших часів, так само кожний з грішників, коли б захотів слухати благо-вістя святої Євангелії та відмовився б від свого грішного життя, — почне голос Бога, котрий скаже, що треба йому робити, і лю-дина тоді пізнає, що то є "воля Божа, угодна, свята, звершена" (Рим. 12:2).

(Докінчення буде)

З МІСІЙНОГО ПОЛЯ

Святочні богослуження (1950-1951 року) відбува-лись в нововідкритих зборах Слов'янської Місії церкви Методистичної в таких містах Америки:

В ФІЛАДЕЛФІЇ. Урочисте богослуження відбу-лось на свято Різдва Христового, а також в день зу-стрічі нового року. В новорічнім богослуженні бра-ли участь: пастор Американської церкви Методи-стичної та місіонар бувш. священнослужитель православної церкви, які служили словом Божим. Після цього було виголошено проповідь про христи-янське значення святкування Нового Року. Слово Боже слухалось з побожною уважністю і зворуш-вало серця присутніх, а загальний спів духовних гімнів в дружній співучасти з піано та віолончелем доповнював урочистість святочного богослуження. На закінчення було показано два фільми, про на-родження Христа та про сліпорожденого. Живі об-рази евангельських подій зворушували серця гля-дачів і глибоко впливали на душу. Місця просторії та великої залі молитовного дому майже наполови-ну були зайняті відвідувачами.

З ПІТСБУРГУ пастор Лобза повідомляє, що бо-гослуження в часи минулих свят проходили там при Божім благословенні й значній кількості присутніх, хоч через несподівану непогоду — мороз та сніго-пад — створились труднощі для руху, тим більше, що значна кількість членів порозкидані геть від мо-литовного зібрання.

В НЮ ЙОРКУ нещодавно відкрито богослуження церкви Методистичної для слов'янського народу. Бо-гослуження відбуваються в ріжні часи щонеділі на українській, російській та польській мовах. В день Нового Року богослуження було проведене в обста-новці святочного та молитовного піднесення.

Керівником новоутвореної громади в Нью Йорку є пастор д-р К. Найдер.

Світлина з відкриття Дому Молитви в Філаделфії 28-го травня 1950 року, де приймали участь: 1. су-перінтендент д-р К. Найдер, 2. пастор Ф. Лобза з дружиною і з. п. І. Александрук

ВІДОМОСТИ ПРО ПОЧАТОК МІСІЙНОЇ ПРАЦІ ПОМІЖ СЛОВЯНАМИ

В ЄВРОПІ

По капітулюванні Німеччини, в 1945 році, визволившись з німецької в'язниці я, разом з проп. Гураль, розпочав місійну працю в м. Ансбаху. Не легко було за тих умов місіонарів; без коштів, без засобів сполучення, без духовної літератури знаходили розпорощених по невідомій чужій країні овець, щоб зібрати їх докупи та заходжуватись творити нове життя на чужині. Але все ж праця розпочалась. Від військової влади дістали дозвіл і з Божою помічю вийшли на ниву Його. Протягом недовгого часу зібралися вже 35 осіб. Через рік праця простяглася далі, було осягнуто Регенсбург, Дінкельсбіл, Аугсбург, Страсберг в Американській зоні. В січні 1946 року відбувся Перший наш З'їзд в м. Ансбаху; було обрано Комітет нашої церкви та ухвалено її офіційно зареєструвати. На подання Комітету до Міністерства Релігійних справ та в порозумінні з військовою владою незабаром надійшло звідомлення про те, що клопотання наше вдоволено, і церква була зареєстрована, як юридична повноправна організація під назвою: "Слов'янська Церква Методистична," де я був призначений керівником церкви, а Гураль — секретарем. Для подальшого розвою місійної праці та наближення до центру Комітет церкви переноситься до Мюнхену. Звідти діяльність місіонарів та проповідників розгорталася далі і згодом поширилась на Англійську зону, в м. Імендорф, Любек, Бокум т. і. Літом 1947 р. в Мюнхені було скликано Першу Конференцію нашої церкви, з nimку якої тут подається. Це було справді урочисте наше свято! Серед численних делегатів та гостей були пастор Лобза, Тарнавський, Гофман, Грегочик т. і.; були також представники від "п'ятidesятиріків" і "евангельських християн," які брали участь у спільній роботі Конференції на принципах об'єднаної братерської праці на ниві Божій. Праця Конференції та прийняті заходи щодо подальшої діяльності сприяли загальному розвиткові евангелізації; слово Боже проповідувалось в багатьох нових пунктах, поширювалася література духовна, влаштовувались евангельські бесіди, зустрічі в сотнях таборів на обох зонах; налічувалось понад 25 зборів, більше як 50 місійних станиць, з загальною кількістю

членів 2,000 чоловік. Проповідники інших церков, які від часу Конференції співпрацювали з нами, зпершу були прийняті до складу сталих членів церкви, а пізніше після апробації їх на місіонарській праці вони стали як повноправні проповідники нашої церкви; кількість таких проповідників дорівнювала 10-ти. Церква наша зростала і якістю і кількістю членів. Незадовго перед моїм від'їздом до ЗДА було принято мною понад 350 нових членів церкви.

Тоді ж було утворено Комітет іміграційний та допомоговий, і в справах іміграції ми увійшли в співпрацю з Чорч Ворлд Сервис.

Згідно з ухвалою Конференції справу Слов'янської церкви перебирає далі пастор Тарнавський, який залишається після мене її керівником в Німеччині, а секретарем залишається д-р Ціглер замісць проповідника Гураля, який так само мав від'їздити до ЗДА. Іміграція наших членів за океан за останні часи значно збільшилась, і можна сказати, що тепер більша частина їх вже переселились за океан до різних країн: Бразилії, Австралії, Канади, Венесуели, Аргентини та ЗДА; деяка частина з них зпочатку повернула до рідних країв, на Схід. Проте місійна праця в Німеччині, рівно ж як і іміграція до ЗДА не припиняється. За поданими відомостями в Німеччині залишається ще понад 1,500 душ нашого народу на обох зонах, які творять місію церкви. В наслідок клопотання Комітету Місії ми дістали додатково нових ашуранців кількістю, яка може перекрити потреби бажаючих імігрувати до ЗДА, і в цій справі я весь час нахожусь в тісному контакті з пастором Тарнавським в Німеччині, а також з Іміграційним Комітетом Церкви Методистичної в Нью Йорку. Можна сподіватись, що на протязі цього 1951 року всі наші віруючі переселяться до ЗДА, де вже налагоджена місійна праця і де наші люди знаходять поволі для душі своєї і для тіла все необхідне, щоб жити християнським життям на новій землі.

В АМЕРИЦІ

Ми завжди повинні дякувати Господеві за ласку Його велику до нас, а також дякувати Головному керівництву Американської церкви Методистичної

Друга Конференція Словян. Методистичної церкви в Мюнхені (Німеччина) 1948 р.

за останні роки велику допомогу нашим скитальцям. Коли керівні органи Американської церкви визнали за доцільне утворити в ЗДА постійну Слов'янську місію та допомагати нашим слов'янським переселенцям з Європи, я був викликаний до Америки, щоб прийняти участь в цих підготовчих роботах. Слов'янська Місія має своїм завданням подальший розвиток та поширення духовної праці серед слов'янського народу. В цій поважній справі американська церква Методистична з самого початку допомагає нам всеобично: маємо вже приміщення для канцелярії Місії та для редакції часопису, маємо молитовне приміщення для відбуття наших Богослужень, також іншу матеріальну підтримку.

Слов'янська Місія таким чином вже розпочала свою роботу в Америці і на сьогоднішній день, дяка Богові, є дещо з досягнені: приміщення для праці, канцелярійне устаткування, свій часопис; налагоджено звязок з віруючими нашими, поширюється далі місійна праця на терені ЗДА.

Для видавничої справи, а також для керування Слов'янською Місією церкви Методистичної визнано Комітет, до складу якого входять такі особи: д-р К. Найдер — суперінг. (керівник), п. І. Александрук — секретарем, п. Г. Гураль — скарбником; Члени Комітету: п. Ф. Лобза і п. проф. Б. Тарнавський.

Як бачимо з цього, зроблено все, що можна було зробити одному за умов цілком нової побудови організації та ще в чужім kraю, де все треба було здобувати самому, залагоджувати технічні, господарські та інші справи та поряд з тим допомагати прибуваючим і улаштовувати іміграційні питання. Безперечно, залишилось ще чимало недоробленого, на черзі стоїть ще багато важливих питань, але зараз ми вже на твердому ґрунті, і я вірю й сподіваюсь, що наші члени, співвізнатці й друзі наші допоможуть досягти більшого своєю широю молитвою, матеріальною жертвою та моральною підтримкою.

На закінчення хотів би ще відзначити, що для тих, що прибували й прибувають до ЗДА Місія старається всіляко допомагати чи то влаштуванням на роботу, чи з приміщенням чи іншою допомогою в тих містах, де є церква Методистична, а в інших випадках таку допомогу робить Комітет в Нью Йорку. Проте, на жаль, багато з членів не подають до Місії про себе відомостей і не відомо, в якому стані вони знаходяться, щоб їм допомогти. Тому просяться всіх таких осіб, а також і інших членів, яким відомо про тих осіб, щоб вони подали до Місії свої звідомлення з місця свого перебування і надали тимчасові звязки з нею.

Загально відомо, що було покладено свого часу не мало зусилля та старання, щоб добитися переселення наших людей до ЗДА; але й тут після прибуття скитальців треба було довший час допомагати новоприбулим і матеріально і ріжним клопотом. Все це вимагало коштів, які подекуди знаходилися, і нікому не було відмовлено.

Такої допомоги й надалі потрібують люди і цю допомогу мусимо робити всі один другому. Ті, хто вже улаштувався на новій землі і має можливість жити більш-менш достатньо, як християни, не повинні забувати нужденого, памятаючи, що й вони колись терпіли нужду і їм допомагали інші. Кожен з таких повинен поставити перед собою святим своїм обовязком, уділити з своєї праці хоч невеличку лепту-пожертву для допомоги тим, хто ще цього потребує, опинившись в чужім kraю. Всі такі по-

жертви просимо пересилати на адресу: Rev. J. Aleksandruk, 551 N. 5th Street, Philadelphia 23, Pa.

Ми певні, що до часу видання російського часопису для всіх, котрі з Великої України, "Благовісник" і в українській мові буде духовно-корисним часописом, оскільки всі вони добре розуміють українську мову.

Зістаюсь з щирим християнським поздоровленням,

п. І. АЛЕКСАНДРУК,
бувши Керівник Слов'янської церкви
Методист. в Німеччині.

З ПОВАЖНИХ СВІТОВИХ ПОДІЙ

Різдвяні Свята минулого 1950 року по всьому світі візначились, як завжди, розвагами, улаштуванням вечірок, банкетів, зібрань тощо.

Але на тлі всіх отих розваг найвідряднішими були такі свята, як: 1) показ фільму з життя Ісуса Христа, 2) чудові різдвяні співи в виконанні дитячих хорів і 3) наші незабутні українські щедрівки та колядки.

Тут всі дійсно поєднувались в щирій однодушний радості, спогадуючи в великий християнській сем'ї про ту дивну новину, коли на землю зійшов Сам Господь, сповістиши через небесних колядників-ангелів, що "нині родився нам Спаситель," а цю вістку вітали небесні голоси: "Слава вищіх Богу і на землі мир, між людьми благовісніння."

Серед загального неспокою та напруження в дні Різдвяних Свят поважні державні мужі та інші достойники присвятили окрему увагу знаменним дням. Президент Трумен дякував Богові за врятування військ на фронтах і подав до загального відома свій вислів: "Коли світ має остатися в живих, то людям треба навчатися жити любов'ю, але не навистю." В іншому разі, в Різдвяному посланні своему до народу, Президент говорив: "Найкраща зброя сьогодні — це віра в Бога. Всі ми об'єдналися в боротьбі

Делегати Конференції Слов'янської церкви Методистичної в Мюнхені (Німеччина), котра відбулась в грудні 1950 року: 1. д-р Пітерсон, Америка; 2. пастор Б. Тарнавський, Керівник церкви; 3. д-р Е. Ціглер, секретар; 4. Місіонар з Швейцарії; 5. делегат від Чорч Ворлд Сервіс; 6. суперінтендент німецької церкви методистичної Дагн.

проти тиранії комунізму. Комунізм — це є безбожжя; Демократія ж, це плід віри, віри в самого себе, віри в більшого і насамперед віри в Бога. Наймогутнішою зброєю демократії не є гармати, ні танки ні бомби. Цією вірою є віра у братерство всіх людей і в людську гідність, що її найвищим законом є БОГ."

Так само проповідники церков: американської, англіканської та православної відповідно привітали населення, вказуючи, що без створення на землі Божого миру не можна дійти ладу та спокою поміж людьми, як і поміж державами світу.

З РІДНИХ ЗЕМЕЛЬ нашого Краю доходять відомості про те, що не зважаючи на тридцятилітнє жорстоке панування поневолення та знищення християнської культури, — Церква таки існує там. Відомо, що проповідання слова Божого там заборонено, нема там ані парохій ані якихось зібрань релігійних чи реєстрацій віруючих. Проте тисячі відважних людей потай підпільно проповідують Євангелію. Люди так само потай радо слухають слово Боже і в ньому єдиному знаходить втішення для свого тяжкого невимовного життя. Так повстала в Україні та інших місцях ССРЦ церква в катакомбах, як це було колись з перших часів християнства. Людська душа-християнка шукає своєї вітчизни і духом своїм поєднується з єдиним Божественим Духом, Який все перемагає!

ОСТАННІ РОКИ в церковнім житті, так званих християнських церков спостерігаються великі зрушенні. Многі з представників пануючих віровизнань, не заходячи духовного вдоволення для своєї душі в давно зогнилих доктатах, в ритуалах та бездушній сколастиці формалізму церковних обрядів, — залишають свої високі звання та священнослужительські сани, шукають стежок до пізнання Бога Живого. Відомий автор книжки "American Freedom and Catholic Power," П. Блешард пише з Риму: "від 1940 року до кінця 1949 р. в одній лише Італії виступило з римо-католицької церкви шість тисяч священиків і монахів. Далі він додає, що згідно з авторитетними відомостями кожного року виступають з римської церкви в Італії понад 700 священиків. — ("American Freedom and Catholic Power.")

У ВАГА !

БОГОСЛУЖЕННЯ для прибуваючих з "ДП" та всіх інших відбуваються **ЩОНЕДІЛІ** о 3-й годині пополудні в Домі Молитви, 551 N. 5th Street (недалеко Spring Garden), Філадельфія.

Сердечно запрошується всіх, без огляду на віровизнання, національність та інше.

Увага!

Передплату, а також добровільні пожертви на користь часопису просим пересилати на адресу:

Rev. J. Aleksandruk
551 N. 5th St., Philadelphia 23, Pa.
Tel. MA. 7-3497

РІЖНІ ВАЖЛИВІ ВІДОМОСТІ

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР Церкви Методистичної входить до складу Головної Комісії в справах ДП, в Вашингтоні, яка не раз подає відомості з важливих питань щодо справ ДП, як: допомога тим, котрі мають залишитись в Німеччині згідно з останніми розпорядженнями, також відносно фольк-дойчів, в справі прибулих вже до ЗДА, котрі повинні виконувати всі приписи американського уряду, вчасно реєструватись, дістати перші папери, а також мати всі відомості з того, що повинен знати кожен громадянин ЗДА і т. і.

Всі такі відомості надалі будуть вміщуватись в наступному числі часопису "Благовісник," а до того при потребі їх можна діставати через Канцелярію Слов'янської Місії.

ПРИ АМЕРИКАНСЬКІЙ Церкви Методистичній існує Комітет Допомоговий для Європейського та Азійського континенту для допомоги Слов'янському народові, потерпілому від останніх світових подій. Комітет залагоджує матеріальні потреби, а також провадить іміграцію ДП до ЗДА. На даний час Комітет розпоряжає значною кількістю додаткових ашурансів для тих з скитальців, які залишаються ще в Європі і через брак ашурансів не мають можливості переселитись до ЗДА.

Коли є де потрібуючі допомоги саме в справі іміграції, просимо звертатись на адресу Слов'янської Місії, в Філадельфії.

Дорогих читачів ласкаво проситься всіляко допомагати в цій нагальний справі, повідомляючи зацікавлених в іміграції та подаючи їм адресу Місії.

ВПЕРШЕ В ІСТОРІЇ життя церкви на загальному світовому Конгресі Євангельсько-протестантських церков, який відбувся в 1948 році в Амстердамі (Голландія), брали участь в нарадах делегати з вищого духовенства від православної церкви. Від римо-католицької церкви були лише обсерватори.

Розуміння закона Божого для кожної людини є обовязковим, а для християнина — тим більше. Правдиве ж засвісння та застосування Божого закона в житті, в щоденний нашій практиці—це є священо необхідністю кожної віруючої душі.

Через Канцелярію Місії можна одержати ріжні книжки та брошюри духовного змісту, а також Біблії, Новий Заповіт і інші видання Святого Письма.

Просимо надсилати Ваші статті, запитання, а також Ваші побажання для свого часопису, рівно ж як і добровільні пожертви Ваші на адресу Місії і Редакції.

Управа Слов'янської Місії Церкви Методистичної, Комітет та Редакція часопису "Благовісник" висловлюють сердечну подяку всім братам та друзям, які чуйно відгукнулись на спільне бажання видаючи свій часопис, і наперед надіслали свої добровільні пожертви для цієї мети, чим виявили християнський приклад і значно допомогли в справі випуску часопису.